

[Gert Petersen]

man ikke vil yde noget som helst positivt som modstykke til en garanteret fortsat fiasko. På anden måde kan jeg ikke betegne så højt et tal som 265.000 arbejdsløse: en garanteret fortsat fiasko. Det kan vel næppe kaldes en positiv modydelse.

Over for arbejdsgiverne forholder regeringen sig helt anderledes. Formelt set er der en lighed, for den beder også arbejdsgiverne om at tøjle deres ustyrlige lyst til at give mere i løn. Det offer tror jeg nu nok at arbejdsgiverne vil gøre, og så er der i øvrigt sukkergodt til dem som sidegevinst. Her er der erhvervsskattelettelser i vente. Det skal – siger statsministeren – sætte drøn i erhvervslivet.

Det samme er meningen med lettelsen af skatten for betrængte millionærer. Især småmillionærer med 2-3 mio. kr. i formue nyder hans særlige bevågenhed, og disse hårdtprøvede stakler skal altså fritages for hestekuren.

Her er der ikke engang tale om ny vin på gamle flasker. Det er ældgammel, sur vin på ældgamle flasker. Hvorfor skulle virkningen på samfundsøkonomien blive bedre denne gang? Vi har jo ingen garanti for, at de penge, som kapitalisterne redder hjem gennem skattelettelser, investeres produktivt herhjemme. Hvorfor dog, hvis de kan kaste meget mere af sig på anden måde, f.eks. i det liberaliserede EF-marked?

Regeringen burde for længst have lært, at sådan forholder det sig, men regeringens erhvervspolitik styres af en klippefast tro på dogmet om kræfternes frie spil, og den tro kan en 6-årig fiasko ikke ryste.

Socialistisk Folkeparti finder, at markedsmekanismen rummer gode muligheder for en optimal – altså en så fuldstændig som muligt – udnyttelse af produktivkræfterne, hvis den vel at mærke underkastes en vis styring, hvis samfundet påtager sig rollen som økonomisk dynamo, overvåger balancen mellem økonomi og økologi, sikrer udviklingen af vækstcentre – hos os i Danmark kan man især pege på industrielle komplekser omkring miljø, energi, byggeri, sundhed og arbejdsmiljø – og hvis man satser storstilet på genbrugsbranchen og på en miljøvenlig jordbrugsproduktion og inspirerer til ressourcebesparelser og renere teknologi.

Midlerne hertil er offentlige udviklingskontrakter med private foretagender. Det er direkte investeringer og målrettede lån. Det er visse på-

bud og forbud, som man ikke kan komme uden om. Det er mulighed for kommunal produktion og kommunal støtte til lokale iværksættere og oprettelse af teknologiske udviklingscentre. Og endelig er det en helt anderledes offensiv indsats for forskning og uddannelse. Det vil koste noget, men det er nødvendigt.

En sådan politik er også udtryk for en effektiv, aktiv kamp imod arbejdsløshed, især når den kobles sammen med en indsats for de unges uddannelse på efg og andre planer, indførelse af sabbatår, obligatorisk afspadsering af overarbejde osv. SF vil fremsætte forslag om sådanne tiltag i den kommende samling.

Men sådanne tiltag ligger fjernt fra regeringens traditionalisme. Der har været nogle spirer, det skal jeg ikke nægte, men de er blevet kvalt i en dyne af liberalistiske dogmer.

Samme passive holdning præger regeringens forhold til udviklingen af EF's indre marked. SF har ikke ønsket det indre marked, men nu er det der altså, og så må Danmark selvfølgelig forholde sig til det både – undskyld sprogbrug – offensivt og defensivt. Offensivt sådan, at vi kan gøre os gældende. Hertil kræves tiltag netop som dem, jeg har skitseret, plus et selvstændigt, demokratisk styret dansk kapitalgrundlag. Jeg tænker her på ØD – økonomisk demokrati – og pensionsfonde og også på deres ligestilling med tilsvarende fonde i andre EF-lande. Fra den 1. oktober 1989 kan pensionskasser fra andre EF-lande faktisk opnå bestemmende indflydelse i danske virksomheder, men det kan danske pensionskasser, ATP og Lønmodtagernes Dyrtdsfond ikke. Det er en forskelsbehandling, som vi ikke kan affinde os med. Naturligvis må de danske pensionskasser og ATP og LD også kunne opnå bestemmende indflydelse i danske virksomheder.

Men vi må også forsvare os imod at blive løbet over ende. Også derfor er det nødvendigt med demokratisk styrede danske lønmodtagerfonde.

Samtidig behøver vi en langt bedre sikring af de ansattes rettigheder, både hvad angår demokrati og medbestemmelse og i form af en tryghedsreform, som vi såmænd kan modellere efter vore nabolande Sverige og Vesttyskland. Men regeringen forholder sig passivt, den vander ad de nedtrådte stier.

På ét område er den dog slået ind på nye veje. Før folkeafstemningen om EF-pakken lovede